

BİR UMUT HİKÂYESİ

Güneş tepede, tüm sıcaklığıyla etrafı kavuruyordu. Kadınlar evde kışlık hazırlıyor, erkekler kahvede biter bitmez tazelenen çaylarını içerek tavlâ oynuyor, çocuklar sığağaldırmadan çeşme başında koşturuyordu. Bunların yanında bir de sıcaktan en çok nasibini alan ırğatlar vardı. Zaman geçtikçe hareketleri ağırlaşıyor, yorgunlukları artıyordu. İçlerinde yaşça küçük Ayşe vardı.

Ayşe de diğer kadınlar gibi tarlada çalışır, günlük yevmiyesini alıp akşamına babasına teslim ederdi. Bugün de her zaman olduğu gibi tarlada çapa yapıyor, güneşin altında terliyordu. Çapayı toprağâ vurdukça eline kıymık batıyor, canını yakıyordu. Fakat bu acı artık aşına olduğu bir histi, hem eline batan kıymıktan çok kafasının içindeki düşünceler acıtıyordu onun canını. Aklında hep babasıyla dün akşamki konuşmaları vardı:

“Sen her gün kahvede keyif çatarken ben tarlada, o sığağın altında harap olmak istemiyorum.”

“Sen kız çocuğusun; o tarlaya gidecek, parayı kazanacaksın. Sen evde yatarken bu yaştan sonra ben mi çalışayım tarlada ırğatlar gibi? Okula gidecekmiş, hah! İlla tarla istemem diyorsan evlendiririm seni; en azından evden bir boğaz eksilir, ben rahat ederim. Millet ikinci hayvanını alıyor, sense benim şu sefalet içinde içtiğim iki bardak çayı çok görüyorsun. Nankör! Sen okula gidersen milletin dilinden düşmem, herkesler bizim Mahmut’a bak, bi kızına sahip çıkamadı, der. El âlemin yüzüne nasıl bakarım?”

Oysaki tek istediği okumak, köyündeki diğer kızlara örnek olmaktı. Kimileri daha kendi çocukken anne oluyor, evin işlerini yapıyor, hayatlarını mahvediyorlardı. Doğdukları andan itibaren üzerlerine birer kara leke gibi yapışan bu hayatlardan kurtulmak için birinin dik durması gerekti. Düşüncelerini kesen şey kardeşi Ahmet’in sesi oldu:

“Aba! Akşam eve gelirken Raziye abladan 1 bidon süt, on beş de yumurta alacağmışsın. Anam dedi.”

Ayşe tamam, demekle yetindi.

Ertesi gün Ayşe sabah güneş doğmadan kalkıp hazırlanmaya başladı, diğer kadınlarla birlikte tarlaya giden kamyona binecekti ki anası onu durdurdu:

“Dur hele Ayşe. Buban dün akşam Ayşe’ye söyle yarın tarlaya gitmesin. Akşama önemli misafirlerim var. Onlara hazırlık yapın, dedi.”

Ayşe duyduklarının siniriyle cevap verdi:

“Ben sabahtan akşama kadar ter dökeyim, evin tûpüne anca yeten parayla karın doyuralım, o da eve önemli misafirlerini çağırsın oh ne ala!”

Anası hemencecik susturdu Ayşe’yi:

“O senin buban, sakın bir daha böyle konuşma. Hem kadın kısmı dediğin erkeği accık alttan alır.”

Ayşe anasına laf anlatamayacağını anlayınca susup işe koyuldu. Evi temizleyip, yemek hazırlayınca hemen akşam oluvermişti. Kapıya vurulan tokmağın sesiyle Ayşe hemencecik kapıya koştı. Kapıyı açınca önden babası, arkasından da köyün ağası Rüştü, onun karısı Fatma abla ve en küçük oğulları olan Muzaffer eve girdi. Ayşe ilk başta olanları idrak edemedi, daha sonra her şeyi anlayınca olduğu yerde donakaldı. Kafası zonkluyor, vücuduna bıçaklar saplanıyordu sanki. Babası dediğini yapmıştı, onu ne okutmuştu ne de tarlada çalıştırmıştı. Ona en kötüsünü yaşatmış, çocuk yaşta evlendirmeyi düşünmüştü. Ayşe o an anladı babasının onu canından bir parça olarak değil de “mal” olarak gördüğünü. Kim bilir kaç dönüm tarla, kaç büyükbaş hayvan karşılığında evlendirecekti onu...

Ayşe kahve yapma bahanesiyle sessizce odasına çekildi; babasından gizli biriktirdiği parayla, bir bohçanın içine doldurduğu birkaç parça kıyafeti de alıp kimseye belli etmeden evin arka kapısından kaçtı. Köyde dolaşan insanlara kendini belli etmeden köyün çıkışına doğru hızlı adımlarla yürüdü, en son kahvehanenin önünde durdu ve içeriye doğru baktı. Sarı lambanın altında 10 tane masa, duvardaki televizyonda sadece gol atıldığında bakılan bir maç, okey taşlarının sesi, soğumuş çaylar... Bu yer ona her zaman babasını ve boynuna zincir gibi vurulan hayatını hatırlatıyordu. İleride dönüp baktığında bu köyle ilgili hatırlayacağı tek kötü şeyin bu kahvehane olması dileğiyle yürümeye devam etti. Köyün çıkışına varmadan Leyla Öğretmen’in evine gitti. Birkaç kez kapıya vurmasıyla kapı hemen açıldı. Leyla Öğretmen, Ayşe’nin telaşlı hâlini görünce endişeyle ne olduğunu sordu. Ayşe biraz telaş biraz da korkuyla olanları anlattı. Leyla Öğretmen durumun ciddiyetini anlar anlamaz Ayşe’yi şehre, annesinin yanına götürmeye karar verdi.

Sabah ilk otobüsle birlikte şehre gittiler, köyde ise türlü dedikodular ve arayışlar...

Köy ortamı gün geçtikçe dinginleşiyor, Ayşe'nin kaçıışı unutuluyordu. Ayşe ise şehir ortamına ayak uydurmaya çalışıyor, geleceğinin hayalleriyle eğitimine ağırlık veriyordu.

Zaman böylece akıyor, Ayşe için anlam kazanıyordu. Çünkü o artık sadece Ayşe değildi, o "Öğretmen Ayşe" idi. Okumasına engel olunan kız çocuklarının geleceklerini kurtarmasına vesile oluyor, gittiği köylere umut getiriyordu.

Sultan Nur Öğüt 11/H